

[Collet]

bortfald af sociale, uddannelses- og arbejdsmarkedsydelse som følge af regeringens vellykkede økonomiske politik, på grund af udløb af støtteprogrammer og den slags ting. Det vil sige, at i relation til betalingsbalancen falder passive omkostninger væk, og så bliver der plads til aktive satsninger.

Der er mange aktive satsninger på finansloven i år. Jeg vil nævne nogle enkelte af disse, som vi er særlig glade ved. Fra konservativ side glæder vi os over regeringens aftale med amterne, hvorefter amterne får et meget betydeligt beløb ekstra, især til nedbringelse af ventetiderne på sygehuse.

Vi glæder os også over væksten i forskningsbudgetterne, for vi finder, at forøget viden er en forudsætning for, at vi kan øge velstanden og velfærden herhjemme.

Vi finder det meget prisværdigt, at arbejdsministeren nu for alvor effektiviserer arbejdsformidlingen gennem det landsdækkende edb-baserede arbejdsformidlingssystem, det såkaldte AF-match-system, for det er vigtigt, at der ikke er ubesatte stillinger i den offentlige eller den private sektor samtidig med, at der findes arbejdsløse med kvalifikationer til at bestride disse stillinger.

I helt speciel grad finder vi det positivt, at arbejdsministeren har givet udtryk for, at der vil komme særlige initiativer til formindske af kvindearbejdsløsheden.

Vi sætter også pris på, at der er afsat et meget betydeligt beløb på industriministerens budget til teknologi- og erhvervsfremme. I ganske særlig grad finder vi, at nyskabelsen med at udsende eksperter til udlandet for at hente speciel viden hjem, som vi selv i særlig grad mangler, er et værdifuldt initiativ. Vi har også hæftet os ved, at den tendens, vi har set i finanslovene for tidligere år til, at ministerierne i stigende grad går over til anvendelse af edb i sagsbehandlingen, i år er fortsat. Det vil give bedre service til borgerne og hurtigere sagsbehandling. Det er nok nødvendigt, at vi i finansudvalget går dybere i spørgsmålet om anvendelse af edb på alle de mange områder, hvor det finder sted. Det er meget store beløb, der anvendes, og det er vigtigt, at dette sker på en hensigtsmæssig måde.

Vi glæder os også over finansministerens videreførelse af moderniseringstankerne, som de kommer til udtryk dels i budgetreformen, dels i stillingskontrolreformen, hvor beslut-

ningskompetencen skydes nedad i systemet. Det giver større dispositionsfrihed med hensyn til anvendelse af medarbejdere og penge og giver større albuering i den offentlige sektor.

Med hensyn til retssikkerheden har vi noteret en glædelig udvikling på Justitsministeriets budget, hvor der er tale om øgede bevilgninger til politiet.

På finansministerens eget budget glæder vi os – endda meget – over den gradvise afvikling af samordningsfradraget, som nu finder sted.

Til slut vil jeg gøre et par bemærkninger om skattetrykket. Hr. Camre var oppe på det høje C i omtalen af regeringens ansvar for det store skattetryk herhjemme. Alle de mange udgifter på finansloven skal jo altså finansieres, og dette bør ske over skatterne. Men de tidligere, socialdemokratiske regeringer købte i vid udstrækning offentlige ydelser på kredit; de betalte dem ikke over skatterne. Herved oparbejdede vi en betydelig offentlig gæld, og denne gæld repræsenterer i virkeligheden udskudt beskatning. Socialdemokratiet afholdt offentlige udgifter, som det ikke selv finansierede, eller sagt på en anden måde: skatterne holdtes kunstigt lavt, fordi man finansierede udgifterne via underskud på statsfinanserne.

Hvis Socialdemokratiet skulle have skattefinansieret de offentlige udgifter i perioden 1979–1982, skulle skattetrykket have været på ikke mindre end 48 pct. og ikke de 43 pct., som det faktisk var på. Skattetrykket ville så modsætningsvis i dag have været lavere, fordi der ikke skulle svares renter af statsgælden. Der betales i dag 9 pct. af bruttonationalproduktet i renter på statens gæld, og trækkes de fra det samlede skattetryk, kommer vi ned på 40 pct. i, hvad man i dag kunne betragte som reelt skattetryk.

På denne baggrund må det betragtes som overordentlig tilfredsstillende, at regeringen har opnået balance på statsbudgettet – med et kun svagt stigende skattetryk til følge. Balancen er i vid udstrækning skabt gennem den økonomiske vækst. Jeg har meget svært ved at forstå hr. Camres meget artikulerede udsagn med hensyn til regeringens ansvar for skattetrykket her; man skal nok kaste blikket lidt længere bagud, for at vi måske kan dele ansvaret lidt.